

værre aldrig bliver ret paaskønnet, hører ogsaa Kræfter.

Hvorfor skulde en Landmandsdatter ikke kunde have Forstand paa Jordens Behandling, lige saa vel som en Landmands-søn. Mon ikke manges Landmand er et Stykke af en Per Tot, som er nødsaget til at lade sin Hustru raade og i det væsentlige styre Ejendommens Bedrift? Her i Sognet kender jeg flere; men bliver der da sagt om en saadan Kvinde, at hun er dygtig? ja maaske nok, men med et haanligt Skuldertræk, — „det hører jo ikke til hendes Idræt“, siger man. Men sikkert er det ofte Tilfældet, at det er Hustruen, der driver Hjulet rundt, men uden Ansvar; hun er bleven stillet i Baggrunden, og derved har Mændene faaet indpodet i sig den Tro, at de var de eneste, der kunde udrette noget.

Kvindens Arbejde bliver i Almindelighed ikke saa godt lønnet som Mandens, men naar en Kvinde leverer Mælken af sine Køer paa Mejeriet, maa hun dog vel faa samme Betaling, som Manden faar for Mælken af sine Køer.

Det er at haabe, at de enkelte kvindelige Landbrugere, som findes her i Landet, vil hjælpe unge Kvinder frem til at blive Landbrugere ved at modtage dem som Elever.

Viktoria Malm.

Lidt om Børns og unges Morskabslæsning af et Foredrag.

(Fortsat.)

For at kunne opdrage Børn, maa man kunne forstaa dem. Det samme gælder i høj Grad med Hensyn til at skrive for dem. Dertil har man Brug for Erindren om sin egen Barndom og for Fantasien, der gør en det muligt at tænke og føle med Barnet, blive Barn igen.

Med den lille paa Skødet eller ved Siden af sig er det lettere at fortælle end med en Pen i Haanden. Disse dybt interesserede Øjne, som læser Ordene ud af Munden paa en — det spændte Udtryk, det forstaaende Smil — det rørte Træk om Læberne — alt river en med. Man laver ikke Fortællingen, man lever den lige saa fuldt, som den, der hører. Og fortalt paa den Maade, faar det ubetydeligste Værdi — Stilen, — Mennesket er deri.

Det er et almindeligt Træk hos Børn, at de, naar man fortæller for dem, holder lige saa meget af at se deres egne „Vindeverrer“, som nogen Kobbersmed-Madam. Men de forlanger dog andet og mere. Der er en Trang til at belæres, som viser sig i livlige Børns utallige Spørgsmaal — Erkendelsen, der vil tilfredsstilles —, der er en ubevidst Higen efter at faa Følelseslivet sat i Bevægelse — de rørende Fortællinger er i Reglen de kæreste —, og der er en overordentlig stærk Drift til at opleve.

Oplever man ikke paa første Haand, saa maa man nøjes med Oplevelser paa anden. I den Retning er der intet, Barnet viger tilbage for. Det tager med stor Koldblodighed de rædselsfuldeste Skildringer af Fare og Død, ja, jeg tror ikke, at hvad man kalder „en rask Dreng“ vilde vende sig bort fra Beskrivelsen af en Pinebænk Rædsler, naar den blev budt ham. Om det skulde

hidrøfra en re Grusomheds-Drift, der endnu desværre lader til at være en menneskelig Arv, véd jeg ikke. Mulig ligger det dog for en Del i, at Børn ikke er i Stand til at forstaa de Lidelser, der omtales.

En syv Aars Dreng paa Vallø udbrød forleden, da hans Moder om Morgen fortalte ham, at Slottet var brændt om Natten: „Hvor mange Stiftsdamer er der brændt med?“ Uagtet han godt kendte de gamle Damer og holdt af dem, vilde han dog med en Slags interesseret Glæde have hørt, at der var brændt en halv Snes Stykker af dem.

At der i den Henseende er Forskel paa Dreng og Piger, maa jeg dog bemærke. Pigebarnet vender sig fra de haarrejsende Skildringer af Lidelser — hendes Nervesystem er mere irriterbart, hvad der gør hende mere medlidende.

At denne Drift til Oplevelse maa tilfredsstilles med Maadehold, forstaaer sig af sig selv.

Det er efter min Mening en fejl Anskuelse, at Børn morer sig bedst ved at læse om Børn. Tvertimod — de Voksnes Oplevelser, der selvfølgelig kan være anderledes storartede og varierende, interesserer dem langt mere. Ubevidst ser de al Tid fremad. Det at „blive stor“ er Maalet — hvad der saa kan hændes en, fylder Fantasien. Andersens Eventyr „Grantræet“ er ganske vist en Temperaments-Skildring, men det rører ved noget almindelig menneskeligt. Barnets „naar jeg bliver stor“ er det lille Grantræs Higen efter at vokse, skyde i Vejret, saa Haren ikke længer vil kunne sætte over det med et Spring. De ved begge lige lidt, at der al Tid vil være nogen eller noget, der vil kunne sætte over en med et Spring.

I Barnets Lege ser man den samme Bestræbelse. De efterligner i dem stadig de Voksnes Liv og Beskæftigelser. De er Forældre — Skolelærere — man ser, hvor det gotter dem at føle deres Myndighed — „Konge for en Time“ —, de leger Post — Jernbane — Krig —, og i deres „Komme-Fremmede“ kan de ubevidst ganske morsomt give en træffende Karrikatur af en almindelig Konversation.

Det *smaa*, det *svage* fængsler dem ikke — det *graa* falder ikke i Øjnene. Højrodt og himmelblaat — det er Smagen. De dæmpede Toner forstaaes kun af det fine Øre — Tompeten er Yndlingsinstrumentet. Stærkt — farverigt — „rødt og grønt og gult for Øjet svæver“. Børn har noget af den Vildes Smag. Ogsaa den Overgang skal gennemleves, før det færdige, civiliserede, *dannede* Menneskes Standpunkt naas, for hvem Nuancer — Stemninger — er det væsentlige.

(Fortsættes.)

Roholte Sogn og Omegn.

Det lønner sig efter en trættende Jernbanekørsel at naa Faxe Ladeplads. For 40 Aar siden fandtes her kun den nøgne Strand og nu ligger her en smuk By med en nydelig lille Kirke og en rigtig Havn fyldt med Fragtbaade. Den stærke Trafik med Udførsel af Kalk og Kul har paa amerikansk Vis skabt Havn og By. Endnu langt stærkere gribes man ved at køre langs Stranden til „Strandgaards Dyrehave“, der virkelig staaer Maal med Klampenborg-Dyrehaven.

Vel ikke i Storhed, men nydelig holdt er Skoven, der naar ned til Stranden, og venlige Daadyr græsser fredeligt blandt de ikke faa Gæster, der om Søndagen besøger denne henrivende Plet.

Midt i disse Omgivelser mellem to Bakker og høje Bøgetrær holdt Fredsforeningen for Roholte og Omegn offentligt Møde Søndagen den 30. Juli. Udenrigsminister Baron Redtz-Tott, som er Ejer af Skoven, havde beredvillig stillet denne til Fredsforeningens Disposition. Formanden, Gaardbestyrer Jens Hansen, aabnede Mødet og meddelte, at det var første Gang, denne nye Forening holdt offentligt Møde, men haabede paa stærk Tilslutning i Fremtiden til denne for Fædrelandet saa store Sag. Foreningen var i sin første Vorden og talte 70 Medlemmer.

Fru Johanne Meyer holdt da det egentlige Foredrag for en særdeles interesseret Kreds. I den stille friske Sommerluft var det et dejligt Syn at se de mange lyttende Mennesker, der her maaske dobbelt følte Betydningen af Fredstankens Virkeliggørelse og blodige Kriges Afskyelighed, som Taleren malede i store Træk.

Efter Foredraget samledes man om Bordene med Skemt og Latter til et fornøjeligt Aftensmaaltid under de grønne Træer og med Udsigt til Stranden. Familjerne havde medbragt Madkurve, som man dækkede til Fællesspisning, og under Spøg og Munterhed spiste man hverandres Mad.

Byens Lærere var med ved Bordene, og de unge Gaardmandsfolk kunde ikke nok som fortælle, hvor de holdt af deres Lærere, som nu var deres Venner og Kammerater. — „Men“, fortalte en ung Gaardmand mig, vort Sogn staaer ogsaa højt med Hensyn til de Fattiges Undervisning, vi ser det som det højeste at give de Unge en god Opdragelse. Her er kun 36 Gaarde og dog har vi to Almueskoler, en Friskole og en Poeskole, som vor Kommune understøtter. Det er svære Byrder, men vi mener, det er den bedste Maade at arbejde imod Fattigdommen.“ Folkene er stolte af deres dejlige Egn. „Er her ikke dejligt“, sagde en gammel Bondekone til mig, her har jeg nu boet i 40 Aar og hver Dag kunnet glæde mig over den dejlige Strand, og haaber at have den Udsigt til det sidste“ — „og Deres Børn efter Dem“, svarede jeg. „Nej, det er det sørgelige for os her, vore Børn kan ikke faa Gaardene efter os, Baronnen indtager Gaardene, vore Børn kan ikke faa Ejendom, saa vore Sønner og Døtre rejser til Amerika“, svarede hun med Taarer i Øjnene.

Intet er fuldkomment her i Verden!

Men Fredssagen har forstaaende Venner i Faxeegnen.

J. M.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Forundret saa Fru Mariane, at hendes Datters Ansigt sitrede af Bevægelse, at hendes Øjne stod fulde af Taarer. Hun blev grebet af en skinsyg, dyb og smertelig Bevægelse.

„Du græder, Ottilie!“ udbrød hun.

„Aa, Moder“, sagde Ottilie rørt, „kan det undre dig?“ I seks Aar har jeg jo været flittig og glad sammen med dem, og vi har holdt af hinanden, vi havde det jo